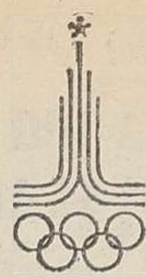

„TRICOLORII" ROMÂNI — CONSACRAȚI ȘI DEBUTANȚI — STRÎNS UNIȚI ÎN EFORTUL PENTRU REALIZAREA UNOR ÎNALTE PERFORMANȚE OLIMPICE

Dincolo de... celebritate sau vîrstă,

DOI PE-UN LOC PENTRU „FLOTILA" OLIMPICĂ A CAIACULUI ȘI CANOEI!

Gheorghe Titu, unul dintre cei mai în formă canoiști ai sezonului

Foto: Ion MIHAICĂ

Întrucît colectivul de tehnicieni care se ocupă de pregătirea lotului olimpic de caiac-canoe n-a stabilit încă garnitura pentru întrecerile de la Krilatskoe, echipa urmînd să fie alcătuită după ultimele regate internaționale preolimpice și în funcție de „barometrul potențialului" din ultima fază a pregătirilor, de rezultatele pistelor de control din prima jumătate a lui iulie, considerațiile de mai jos se referă, desigur, la „candidații" noștri olimpici la caiac-canoe și nu la titulari.

În perspectiva... investiturii, componenții lotului pot fi împărțiți în mai multe categorii. O primă delimitare îi separă pe cei care au mai trăit emoțiile startului olimpic. Se detașează Ivan Patzaichin, care va fi prezent pentru a patra oară la Jocurile Olimpice (egalînd, astfel, „recordul" pentru caiac-canoe al caiaciștilor Mircea Anastasescu și Aurel Vernescu). **Mihai Zafiu** are la activ două participări (München și Montreal), iar **Vasile Diba, Policarp Malihin, Nicușor Eșeanu, Gheorghe Simionov, Agafia Buhaev** și **Maria Ștefan** au debutat la ediția trecută a J.O.

Cei care aspiră la prima selecție în flotila... olimpică pot fi împărțiți, la rîndul lor, în mai multe grupe.

Din prima ar face parte sportivi cunoscuți, afirmați în intervalul olimpic Montreal — Moscova — sau mai înainte — sportivi care s-au distins la cele trei ediții ale campionatelor mondiale din 1977, 1978 sau 1979, urcînd pe podiumul de premiere la Pancearevo, Belgrad sau Duisburg. Este cazul lui **Ion Bîrlădeanu, Petre Capusta** (campioni ai lumii anul trecut), **Toma Simionov** (2 medalii de argint și două de bronz la ultimele două ediții ale C.M.), **Gherasim Munteanu** și **Gheorghe Titu, Lipat Varabiev** (campion mondial la canoe simplu 500 m în 1977), **Adrian Tarasov**.

O a doua grupă a... prezumtivilor debutanți olimpici ar include pe sportivii intrați în lot în ultimii doi ani, cu o prezență sau două la campionatele lumii, dar fără „palmares mondial": **Alexandru Giura, Ion Geantă, Nicolae Țicu, Marian Ciobanu, Ștefan Popa, Beniamin Borbandi, Anghel Coman, Marian Dincu, Ionel Milașcu.**

În sfîrșit, o nouă categorie, cea a „debutanților absoluți", pentru care întrecerile de la Krîlatskoe ar însemna primul tricou tricolor într-o mare competiție: **Dobre Nenciu, Mihai Marcov, Gheorghe Simiocenco, Amfisa Avram, Nastasia Buri, Elisabeta Băbeanu, Tecla Borcănea, Petrică Dimofte.**

După cum se poate vedea la o însumare a numelor citate, candidații sînt, în această oră, cam doi pe un loc. Cine va pleca la Moscova și cine va rămîne acasă? O vor hotărî antrenorii, dincolo de faimă, de firmă sau de vîrstă, în funcție de valoarea fiecăruia la momentul alegerii. Concurența este, într-adevăr, mare, dar concurența constituie, pentru toți, un stimulent în pregătire. Iar pentru noi, o garanție că vom fi reprezentați la Krîlatskoe de cea mai bună echipă posibilă, capabilă să lupte cu succes pentru locurile fruntașe în cele 11 probe!

Vladimir MORARU

DE LA ILEANA SILAI (39 de ani) LA ADRIAN PROTEASA (21 de ani)...

La 39 de ani, cîți numără semifondista noastră *Ileana Silai*, probabil că va fi cea mai în vîrstă dintre participanții la întrecerile de atletism ale Olimpiadei de la Moscova și printre puținii, chiar foarte puțini dintre concurenții asemănători ca etate din alte discipline sportive! Important este însă faptul, în cazul atletei noastre, că, pe măsură ce a lăsat în urmă an după an, valoarea ei sportivă a cunoscut — poate paradoxal! — o sensibilă creștere, asigurîndu-i Ilenei un plafon de competitivitate cu totul neobișnuită. Iată, spre exemplificare, evoluția rezultatelor sale la 1500 m: 1976 — 4:06,2, 1977 — 4:04,2, 1978 — 4:03,5, 1979 — 3:58,5! Anul acesta, debutul în competiții îl va face la 1 iulie, dar, de pe acum, Ileana Silai deține o formă sportivă care-i poate asigura selecționarea în echipa olimpică a țării noastre pentru Jocurile de la Moscova. Aceasta ar fi a patra participare olimpică a Ileanei Silai, ceea ce, desigur, spune mult... Campioana noastră a debutat în arena olimpică în 1968. Pe „Estadio universitario" din capitala mexicană ea s-a clasat a doua la 800 m, cu 2:02,5. După 4 ani, la München, deși timpul său a fost mult mai bun (2:00,0), nu i-a adus decît locul 6, iar la Montreal, de data aceasta la 1500 m, cu 4:13,6, n-a putut trece de serii.

La a treia participare la J.O. se va afla acum aruncătoarea clujeană **Eva Zörgö-Raduly**. În 1972, la München, ea a fost trimisă să concureze în calitate de deținătoare a insignei „Cercurile olimpice". Se pare că emoția debutului a fost însă prea mare, pentru că Eva Zörgö n-a reușit nici una dintre cele 3 aruncări efectuate. La Montreal, cu 55,60 m, ea a fost a XI-a, dar, eliberată parcă dintr-un resort, sulița Evei a prins să zboare, mai apoi, din ce în ce mai departe. În 1977 ea a trecut pentru prima oară dincolo de granița celor 60 m (60,24 m), iar în 1978, la „europenele" de la Praga, a fost a cincea cu 61,14 m, acesta fiind primul dintre cele 10 recorduri naționale stabilite de ea de atunci și pînă joia trecută, la Stuttgart (67,22 m). Ajunsă anul trecut în „înalta societate" a suliței mondiale, Eva Zörgö-Raduly are acum un cuvînt de spus la Moscova, în lupta pentru întîietatea olimpică.

Argentina Menis, medaliată cu argint în 1972 (65,06 m) la aruncarea discului, deși a obținut un rezultat mai bun la Montreal (65,38 m), s-a clasat abia a VI-a, într-o probă în care valoarea de ansamblu a rezultatelor a cunoscut în ultima vreme o creștere impresionantă.

În fața celei de a doua lor participări la J.O. se află acum doi atleți și două atlete. Este vorba de alergătorul **Ilie Floroiu** (în 1976 locul V la 10 000 m cu 27:59,93 — record național pe care, din 1978, de la C.E., l-a dus la 27:40,1) și discobolul **Iosif Nagy** (cu 57,28 m sub norma de 60 m, de calificare în concursul la Montreal; anul acesta cu două concursuri record: 65,78 m și 65,80 m), de semifondistele **Natalia Mărășescu** (4:07,92 — locul VI) și **Maricica Puică** (4:12,62 — locul V) în semifinală și, respectiv, în serie la 1500 m, la Montreal. Performanțele lor s-au aflat ulterior într-o continuă creștere calitativă, atingînd, în 1979, plafonul cel mai înalt: 3:58,2 și, respectiv, 3:59,8.

Grosul lotului nostru olimpic îl formează însă debutanții, majoritatea atleți cu cîțiva ani de activitate, deci cu o bogată experiență competițională. Cei mai tineri sînt săritorii în înălțime **Adrian Proteasa** (21 ani) și **Niculina Vasile** (22 ani), alergătoarele **Niculina Lazarciuc** și **Ilona Korodi** (ambele de 23 ani), cei mai „răsăriți" obstacolistul **Vasile Bichea** și sprintera **Maria Samungi** au cîte 30 de ani, **Fița Lovin** — 29, **Mihaela Loghin** — 28 ani etc. Acestea din urmă au o carieră sportivă de peste 12 ani, dar, în ciuda acestui fapt, rezultatele lor cele mai bune, ca și în cazul altora, dealtfel, au fost obținute în sezoanele din urmă. În acest an, de pildă, ele și-au îmbunătățit performanțele maxime realizînd 1:57,32 pe 800 m și, respectiv, 19,55 m la greutate, care le conferă șanse pentru o clasare corespunzătoare la Olimpiadă.

Ileana Silai (alături de Maricica Puică) va lua startul pentru a 4-a oară la J.O

Romeo VILARA

CU ÎNCREDERE, ÎN AȘTEPTAREA DEBUTULUI OLIMPIC...

Fiecare oră de antrenament folosită la maximum pentru perfecționarea pregătirii

Sportivii din lotul olimpic de judo — ne referim, firește, la cei care au prima șansă de selecție în echipa ce urmează a fi aliniată la apropiatele confruntări de la Moscova — n-au prea multă experiență competițională. Dintre ei, doar superușorul **Arpad Szabo** a fost prezent la cîteva ediții ale campionatelor europene sau mondiale. Ceilalți au debutat anul trecut sau în acest an la asemenea întreceri. Nici unul dintre ei însă n-a concurat la Jocurile Olimpice. O vor face cu toții, peste puțin timp, la competiția din capitala Uniunii Sovietice.

Totuși, sportivii acestui lot așteaptă încrezători ora debutului lor olimpic. Cu experiență mai multă sau mai puțină, ei se pregătesc cu deosebită sîrguință. Cei doi antrenori, **Gheorghe Ilie** și **Ion Hantău**, avîndu-l tot timpul în mijlocul lor pe profesorul **Anton Muraru**, secretar al F.R.J. și coordonator al pregătirii lotului olimpic, folosesc fiecare oră pentru a perfecționa procedeele tehnice ale elevilor lor, pentru a le spori rezistența de concurs, viteza și multe altele. Spre satisfacția tehnicienilor sportivii sînt dornici de a ști cît mai mult și cît mai bine cum vor trebui să lupte la Olimpiada de la Moscova.

Ambițiosul **A. Sbazo** a urcat de cîteva ori pe podiumul de onoare la C.E., dar niciodată pe cea mai înaltă treaptă. Anul trecut, la campionatele mondiale de la Paris, și anul acesta, la campionatele europene de la Viena, el a fost stopat de italianul **Felice Mariani**, în fața căruia decizia i-a fost refuzată de arbitri. De fiecare dată însă superușorului nostru i-a lipsit avantajul minim. Acum, **Arpad Szabo** se pregătește astfel încît să nu mai ajungă la „hantei" (rezultat de egalitate, arbitrii urmînd să desemneze învingătorul, subiectiv, în funcție de impresia lăsată de competitori).

La semiușoară, **Constantin Niculae**, medaliat cu bronz la C.E. de la Viena, a fost oprit și el — reamintim — din cursa pentru medalia de argint sau de aur, tot la „hantei". De astă-dată întreaga sa preocupare este îndreptată spre evitarea „egalului". Semimijlociul **Mircea Frățică**, (medalie de bronz la C.E. din acest an) și semigreul **Daniel Radu** au greșit tactic la C.E., și n-au mai știut să refacă terenul pierdut. În schimb, și unul și altul au învățat. Acum, știu ce vor avea de făcut. Juniorul **Mihai Cioc**, înscris la cea mai mare categorie de greutate, grea, vrea să compenseze lipsa experienței și a îndemînării cu vigoarea anilor săi, cu ambiția și dorința afirmării.

Costin CHIRIAC

TITLURILE ȘI MEDALIILE NU VOR FI DECERNATE DUPĂ... „CĂRȚILE DE VIZITĂ" ALE SPORTIVILOR

● La lotul de lupte — un climat de muncă intensă, stăruitoare ● Cu Ștefan Rusu și ceilalți medaliați, de la Montreal și pînă astăzi... ● Adevăratul debut al lui Constantin Alexandru ● Pentru prima oară la startul olimpic: Aurel Neagu, Vasile Pușcașu, Andrei Ianko

Pregătiri la aceeași cotă de intensitate, ambiții la fel de îndrăznețe și o fierbinte dorință comună — **reprezentarea cît mai prestigioasă a sportului luptelor din România la apropiatele Jocuri Olimpice de la Moscova.** Este atmosfera, climatul de muncă sîrguincioasă și stăruitoare pe care le întîlnim la acest lot, în care împărțirea între „consacrați" și „debutanți" este, cu foarte puține excepții, extrem de anevoioasă și pîndită de pericolul unei evaluări eronate a șanselor la podiumul olimpic.

„La J.O. de la Moscova — spunea, recent, antrenorul emerit Ion Corneanu — la plenara federației de specialitate — **titlurile și medaliile nu vor fi decernate după „cărțile de vizită" ale sportivilor, ci după valoarea dovedită atunci, în dîrzenia și încleștarea întrecerilor, cînd vor învinge cei mai bine pregătiți, cei care vor dovedi putere de luptă, voință și dăruire superioare adversarilor".** Nimic mai adevărat! Aceasta este **ideea** angajării TUTUROR componenților lotului în îndeplinirea exemplară a obiectivelor privind perfecționarea pregătirilor, mai ales în această perioadă hotărîtoare pentru atingerea formei sportive maxime și, desigur, pentru stabilirea... ierarhiilor olimpice la fiecare categorie de greutate. Care este, însă, situația la această oră a atîtor întrebări?

Sub rezerva unor titularizări de ultim moment, să reamintim că — la lotul de greco-romane — majoritatea sportivilor s-au mai numărat printre participanții la Jocurile Olimpice. La Montreal, **Ștefan Rusu** și **Nicu Gingă** au cucerit medaliile de argint, iar **Roman Codreanu** pe cea de bronz, în timp ce **Mihai Boțilă** și **Ion Păun** au ocupat locul 5, **Gheorghe Ciobotaru** — locul 6, **Petre Dicu** fiind eliminat după primele tururi. Dar de-atunci, palmaresul olimpicilor de la Montreal s-a îmbogățit considerabil, luptătorul Ștefan Rusu — ca să nu ne referim decît la un singur exemplu — a cucerit 3 titluri de campion al Europei! Să mai precizăm că Ion Păun este singurul dintre actualii componenți ai echipei de greco-romane care se pregătește să participe pentru a treia oară la Olimpiadă.

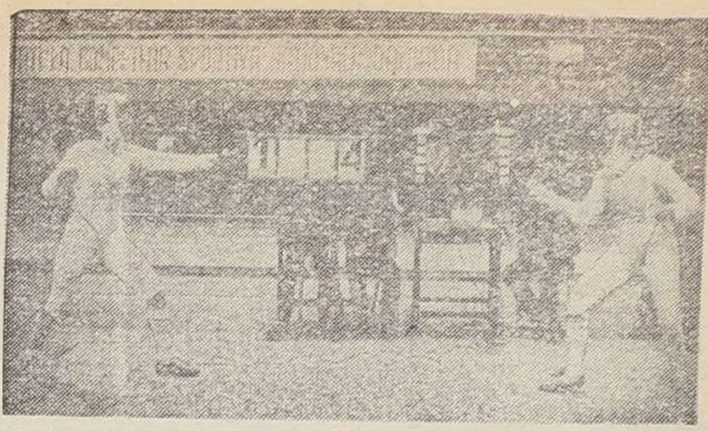
Lista debutanților ar trebui să înceapă, de fapt, cu unul din marii noștri campioni, prezent dealtfel la startul întrecerilor de la Montreal! Este vorba de **Constantin Alexandru**, care, însă, a concurat atunci la lupte libere, fiind eliminat după două tururi. Specialist al stilului greco-romane, Constantin Alexandru a cucerit, în acest răstimp, două titluri mondiale și 4 europene! Iată de ce afirmam că, la lupte, e greu de spus cine este consacrat și cine este... debutant. Cam așa stau lucrurile și cu **Ion Draica**, care, e drept, nu a mai participat la Jocurile Olimpice, dar deține un titlu mondial și trei europene! Tot în rîndul debutanților — **Vasile Andrei** și, poate, foarte tînărul (21 de ani) **Gheorghe Minea**, revelația recentelor campionate naționale de lupte ale României. Echipa [illegible], astfel încît lista rămîne deschisă. Ca dealtfel și lotul de lupte libere, la care constatăm — din partea antrenorilor și sportivilor — o creștere continuă a nivelului performanțelor, dar cu destule rezultate finale contradictorii la multe categorii de greutate, dintre specialiștii acestui stil părînd a avea prima șansă... debutanții **Aurel Neagu, Vasile Pușcașu** și **Andrei Ianko**. Ceea ce nu înseamnă cîtuși de puțin că drumul afirmării olimpice nu este accesibil și altor sportivi, fie dintre cei consacrați, fie dintre cei care, asemenea celor amintiți mai sus, vor fi pentru prima oară prezenți la startul olimpic.

Pînă atunci, EFORTUL și RĂSPUNDEREA cîștigă, în fiecare zi, teren prețios în lotul de lupte greco-romane și libere.

„Puncte forte" ale echipei de greco-romane: Ștefan Rusu, Ion Draica, Constantin Alexandru

Dan GÂRLEȘTEANU

Vechea gardă și noul val: Ecaterina Stahl (*dreapta*) — Marcela Moldovan

Lotul olimpic de scrimă

ÎNGEMĂNARE A MATURITĂȚII CU TINEREȚEA DORNICĂ DE AFIRMARE

● Ecaterina Stahl se pregătește pentru un record: a 5-a participare la J.O. ● Sorin Roca, debut la facultate, debut la Olimpiadă ● Foștii campioni mondiali de tineret Anton Pongracz, Petru Kuki, Ioan Pop și speranțele lor mereu tinere

În timp ce floretista **Ecaterina Stahl** se pregătește pentru a participa la a cincea Olimpiadă din prodigioasa sa carieră pe planșele internaționale (la cei 34 de ani, pe care îi va împlini în această vară, din care 19 s-au însoțit cu scrima, ea abordează actuala ediție a Jocurilor Olimpice după platforma unei vaste experiențe acumulate la Tokio — 1964, Mexic — 1968, medalie de bronz cu echipa României, München — 1972, medalie de bronz cu formația reprezentativă, Montreal — 1976, precum și a titlurilor mondiale individuale, dobîndite la tineret, în anul 1965, la Rotterdam și cel de senioare, un deceniu mai tîrziu, la Budapesta), floretistul **Sorin Roca** trăiește emoția unui probabil debut la marea competiție. Dealtfel, tînărul scrimer — produs, ca și multipla medaliată la campionatele mondiale și Jocurile Olimpice, Ecaterina Stahl, al reputatei școli sătmărene, acum student **la Facultatea bucureșteană de** Automatică și legitimat la clubul campion național Steaua — este și mezinul lotului olimpic, calitate pe care o împarte cu un alt șef de promoție, a spadasinilor, concitadinul său **Rudolf Szabo.**

Lotul olimpic de scrimă al României, aflat în pregătire pentru apropiata ediție a XXII-a, este o îngemănare a maturității și experienței cu tinerețea dornică de afirmare, sub semnul talentului. Alături de veteranul floretiștilor, **Mihai Țiu** (34 de ani, de două ori finalist olimpic în proba individuală, la Mexic 1968 — locul VI și la München 1972 — locul IV, și component al echipei României campioană mondială în 1967, la Montreal) se află în pregătire floretiștii **Sorin Roca** și **Zsolt Husti** care, la cei 20 de ani ai lor, n-au cucerit pînă acum decît titluri balcanice. Și dacă tînărul spadasin Rudolf Szabo, proaspăt absolvent de liceu, a avut în acest an o ascensiune spectaculoasă, depunîndu-și și candidatura la titularizare în echipa națională, doctorul **Anton Pongracz**, asistent universitar la I.M.F. Tg. Mureș, a înregistrat în sezonul preolimpic o senzațională revenire, reintrînd — la 32 de ani — în cvartetul reprezentativ, al cărui căpitan a fost ani de-a rîndul, pe baza dragostei sale nețărmurite pentru scrimă și a unei exemplare vieți sportive, care i-au pus din nou în lumină valoarea recunoscută și pe plan internațional.

Anton Pongracz este dealtfel și decanul de vîrstă al scrimerilor români foști campioni mondiali de tineret și aflați actualmente în lotul olimpic. El a dobîndit titlul de cel mai bun tînăr spadasin al lumii în anul 1967, în timp ce floretistul **Petru Kuki** și-a înscris numele și țara în prestigiosul palmares în anii 1974 și 1975, iar sabrerul **Ioan Pop** în anul 1974.

Cînd a cîștigat titlul de campion național în 1975, la nici 19 ani, s-a spus că sabrerul **Ion Pantelimonescu** a produs o surpriză ce se cere confirmată ulterior, pentru a putea intra pe deplin în vederile selecționerilor. Iată de ce el nu a participat la J.O. din 1976. Acum însă se pare că tînărul dinamovist își va găsi locul în echipa reprezentativă de sabie a României care va încerca la Moscova să se afle tot pe podium, ca la Montreal. O mare responsabilitate, deci, pentru Ion Pantelimonescu. Deși aflată de cîțiva ani în plutonul fruntaș al floretistelor, **Viorica Țurcanu** (26 ani) n-a cunoscut încă debutul olimpic. După ce în 1978, la C.M. de la Hamburg, a avut o evoluție remarcabilă (locul 3 cu echipa României și finalistă în proba individuală), anul trecut a consemnat un regres, pentru ca în acest sezon să marcheze un **crescendo** (locul 2 la puternicul turneu internațional de la Göppingen fiind un exemplu), ceea ce lasă să se întrevadă dorința sa puternică de a se afirma și pe planșele olimpice, alături de coechipierele ei, adeseori aflate în lupta pentru medalii în marile competiții internaționale, la C.M. și J.O.

Între debutanți și consacrați, între speranțe nemărturisite și prestigioase cărți de vizită se află dorința comună de a reprezenta la cel mai înalt nivel scrima românească la J.O. '80.

Paul SLĂVESCU

ELENA GIURCĂ ȘI VÎSLAȘELE CONDUSE DE EA VOR SĂ PĂSTREZE O TRADIȚIE

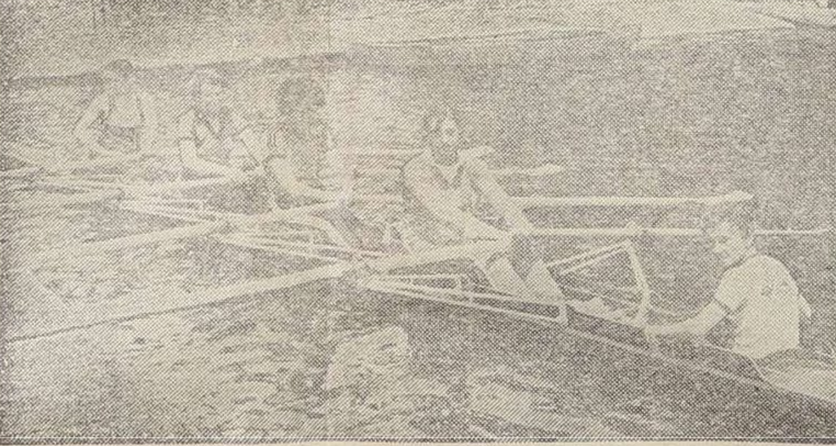
Știați că din 1974, anul primului campionat mondial de canotaj feminin, și pînă în prezent schiful de 4+1 vîsle al României n-a lipsit din vreo finală a competiției supreme? Mai mult chiar, singura medalie olimpică (bronz) a canotajului feminin o datorăm tot ambarcației de 4+1 vîsle (Montreal, 1976).

O succintă retrospectivă ne arată că în cei 7 ani (am inclus și sezonul acesta) vîslele ambarcației noastre au fost mînuite, pe rînd, de 15 sportive talentate, care au adunat în panoplia canotajului alte trei medalii: două de argint (1974 și 1977) și una de bronz (1979). Singura prezență permanentă în acest schif colecționar este cea a cîrmacei **Elena Giurcă**, astăzi decana de vîrstă a lotului olimpic. Nu mai știe exact la cîte regate a luat startul, dar de aproape 10 ani este nelipsită de pe pistele marilor competiții continentale și mondiale. A acumulat în tot acest timp o experiență foarte bogată, pe care încearcă acum s-o împărtășească mult mai tinerelor sale colege de barcă, în dorința fermă de a ajunge, și la Moscova, pe podiumul olimpic.

Anul trecut, la C.M. de la Bled, barca „cîrmită" de **Elena Giurcă** a sosit a 3-a, la aproximativ două secunde de învingătoare (concurentele din R.D. Germană) și la numai o secundă de sportivele bulgare. Față de componența echipajului de atunci, a survenit o singură schimbare: **Mariana Zaharia** (22 de ani), care a debutat în 1978, la Karapiro (Noua Zeelandă), a revenit la „stroc" în locul **Veronicăi Jugănaru** (bolnavă), alături de **Maria Macoviciuc** (20 de ani), **Aneta Mihaly** (22) și **Sofia Banovici** (23). **Banovici** și **Zaharia** reprezintă clubul Viitorul și sînt produsul selecției întreprinse de specialiștii federației în urmă cu trei ani; **Mihaly** este de la Dinamo, iar **Macoviciuc**, mezina echipajului, de la Voința Timișoara.

— Este greu, Lili, să conduci patru fete din trei cluburi în aceeași barcă?

— Sigur, mult mai ușor ar fi dacă le-aș avea în față pe Toma, Homeghi, Roșca și oricare din actualul echipaj. Am cîștiga titlul olimpic fără probleme. Să recunoaștem însă: Sanda are o șansă unică de a purta în continuare coroana simplistelor, Olga și Vali în dublu, sînt și ele foarte ambițioase. Așa că... Va trebui și noi, în actuala componență, să contribuim la menținerea prestigiului canotajului feminin din România. Nimeni nu-și precupețește în aceste zile nici cel mai mic efort și sper că strădaniile noastre vor cunoaște, în final, succesul pe care-l dorim atît de mult.

Echipajul de 4+1 vîsle, condus de cîrmacea Elena Giurcă *pornește din radă pentru un nou antrenament*

Adrian VASILIU

TREI TRĂGĂTORI, TREI GÎNDURI, TREI CONVINGERI FERME...

Cu un an în urmă, **Ilie Petru** era un necunoscut în tirul nostru. Antrenorii au remarcat însă la el un anume echilibru între cifrele de la antrenamente și cele din concurs: asta le spunea lor, specialiștilor, că Ilie își putea păstra calmul și în focul întrecerii, ceea ce înseamnă mult în tir. Acum, după un loc 11 la „europenele" din 1979, pentru care a fost selecționat în ultima clipă, iată-l pe Ilie Petru în fața unui examen și mai greu: participarea în premieră la Jocurile Olimpice. **„Drumul spre marele rezultat s-a îngreunat, responsabilitatea de a reprezenta tricolorul într-o întrecere de asemenea amploare mă face să doresc infinit mai mult și mai repede să ajung la cifre competitive. Faptul schimbă radical datele pregătirii, în scopul de a deveni mai puternic, mai stăpîn pe mine, mai aproape de perfecțiunea tehnică. De mare ajutor în a reuși toate acestea au fost și antrenorii de la lot, dar și cei doi vechi participanți la marile bătălii de tir din lume, Corneliu Ion și Marin Stan. Deși tragem la probe diferite, am învățat multe de la ei, mai ales în privința minuțiozității în pregătire, dar și a modului de abordare a unei întreceri cu miză".**

Și Aurora Chin, cea mai în formă dintre arcașii noștri, se află la primul examen olimpic. **„Am început anul 1980 mai slab, dar pe parcurs nivelul evoluțiilor mele a crescut: locul 2, în aprilie, la Campionatele internaționale ale României și locul 1, în mai, la concursul internațional de la Liverpool. Urmează acum ultima confruntare preolimpică, întrecerea de la Budapesta. Inutil să vă spun cît de mult îmi doresc o nouă victorie, dar și un rezultat bun. Aș căpăta astfel mai multă încredere în mine, esențială pentru rezultatele primei confruntări de anvergură din viața mea de sportivă. Știți doar cît de importantă este, și în tir, încrederea în forțele proprii..."**

Marin Stan este, alături de Corneliu Ion, trăgătorul care are experiența confruntării olimpice precedente. **„Locul 8 și cele numai 594 p de la Montreal nu m-au mulțumit, și pe bună dreptate. În funcție de greșelile de atunci și de altele, săvîrșite în diferite concursuri, am căutat să găsesc noi și noi mijloace de pregătire prin care plafonul meu valoric să crească. Eu zic că am reușit în mare parte: valoarea demonstrată în unele întreceri, ultima oară soldată cu o medalie de argint la C.E. din 1979, și experiența acumulată mă obligă să-mi îmbunătățesc substanțial, la poligonul Mîtîșci, atît locul cît și cifra de la Montreal. Pledează pentru asta și argumentele pe care le-am expus, și condițiile excelente de pregătire".**

Au cuvîntul candidații olimpici

MARICEL VOINEA — handbal

● Munca — elementul decisiv în obținerea performației ● Vrem ca noi, generația tînără, să ne mîndrim că am contribuit la revenirea handbalului românesc în fruntea ierarhiei mondiale

„Am intrat pe poarta handbalului atras de mirajul victoriilor de răsunet obținute de echipa națională, dar am ajuns între „tricolori" în momentul în care ai noștri au părăsit vîrful ierarhiei. M-am ambiționat și eu, ca și alți jucători, ca și antrenorii și federația, să ajut cu toate puterile revenirea echipei reprezentative între laureate. Am muncit și muncesc mult, la club și la echipa națională, cu antrenorul Lascăr Pană la H.C. Minaur, tot cu el și colegii săi Ioan Kunst-Ghermănescu și Nicolae Nedef la echipa națională și dacă va fi nevoie voi munci încă și mai mult. Știu acum ceea ce alții știau mai de mult: performanța în handbal este — în primul rînd — rezultatul unei pregătiri intense fără pauze, al muncii fără preget, al unor eforturi deosebite.

În handbalul actual s-a ajuns la un înalt nivel de tehnică, la sporirea la maximum a puterii sportivilor, la un rafinament tactic nebănuit. În aceste condiții, mi-am pus mintea la contribuție pentru a găsi noi soluții de depășire a apărării gigant, a portarilor cu reflexe excepționale. Împreună cu antrenorul Lascăr Pană am perfecționat ideea de a învinge apărările prin viteză de acțiune, iar portarii prin trimiterea mingii — din plonjon — cu efect dat din încheietura mîinii, astfel încît să-i păcălească pur și simplu. Am reușit să înscriu astfel goluri lui Iscenko (Uniunea Sovietică), Schmidt (R.D. Germană), Hoffmann (R.F. Germania), Barda (Cehoslovacia), Jose Pagoaga (Spania) și altor goal-keeperi cu renume. Mai am încă de exersat această lovitură, pentru ca ea să devină cu adevărat imparabilă și nu voi ezita nici o clipă s-o fac. Avem acum o echipă unită, cu oameni talentați, fie că sînt din vechea generație (Munteanu, Birtalan, Voina, Cosma), fie că fac parte, ca și mine, din „noul val": Durău, Marian Dumitru, Stîngă și alții. Ne vom pregăti zi de zi și oră de oră, pentru ca la Moscova handbalul românesc să cucerească medalia de aur și astfel să avem mîndria că și generația noastră a pus umărul la acest succes".

Maricel Voinea, unul dintre marile talente afirmate ale handbalului nostru, s-a născut la 17 martie 1959, la Galați. A început să practice handbalul la Bacău în 1970 (anul victoriei echipei României la Campionatele mondiale de la Paris), la școala generală, avîndu-l ca profesor pe Constantin Mirea. A trecut apoi la Clubul sportiv școlar, continuîndu-și pregătirea cu profesorul Gh. Ion. Talent remarcabil, el a fost repede „reperat" de antrenorul Mihai Pintea, care l-a promovat în formația divizionară A Știința Bacău. Din 1977 joacă la H.C. Minaur Baia Mare, afirmîndu-se deplin și datorită pregătirii efectuate sub directa îndrumare a antrenorului Lascăr Pană. Interesant, „aripile" formației Minaur sînt asigurate de... familia Voinea. Maricel joacă extremă stîngă, iar Nicolae — fratele său — extremă dreaptă. Cu această echipă, Maricel și-a început seria succeselor: „Cupa României", locurile II și III în campionatul național, Divizia A, și debutul — în 1978 — în echipa națională. Printre „tricolori" s-a remarcat, de asemenea, repede, devenind titular. Locul II în „Super Cupa" campionilor mondiali și olimpici (1979), locul I la „Trofeul Carpați" (edițiile din 1979 și 1980) — reprezintă primele sale performanțe în cadrul selecționatei țării. Le așteptăm, cu încredere, pe cele viitoare...